

KOMMENTER DEL Facebook Twitter Messenger

FOR 12 DAGER SIDEN

Vi har satset på Heske lenge

Nasjonalmuseet har jobbet tett med Heskes kunstnerskap i flere år. Heske er en av de best representerte nålevende kunstnerne i samlingen, med 39 verk og tre større installasjoner.

KARIN HINDSBO
35 plass i innlegg 3 kommentarer

Kunnskapsløs, arrogant og med manglende kunstfaglig- og ledelseskompetanse. Slik beskrives jeg av Dagsavisens Lars Elton i **tirsdagens avis**, i det som i utgangspunktet var en debatt om innkjøp av et kunstverk. Jeg verdsetter en faglig diskusjon, og ønsker den velkommen, men tar avstand fra personangrep og nedvurdering uten belegg og faktagrunnlag.

Se også

Dette valgte jeg å kommentere i en personlig Facebook-oppdatering tidligere denne uka. Fordi jeg opplevde at Dagsavisens kommentar ikke lenger handlet om en enkeltsak i Nasjonalmuseet, eller om hva Nasjonalmuseet kjøper inn, men om person.

Tendensen til å undergrave min posisjon, gjennom å så tvil om min kompetanse, opplever jeg som en gjentakende tendens i artikler som Elton har skrevet om meg og Nasjonalmuseet. Jeg vet man skal tåle mye som leder, men når påstander og insinuasjoner gang på gang verken utdypes eller begrunnes, mener jeg at man er forpliktet til å si ifra. Jeg mener også at det må kunne forventes en større grad av saklighet og informasjonsinnhentning fra Dagsavisen enn dette.

Blant annet hevder Elton at «Nasjonalmuseets leder mangler kunstfaglig og ledelseskompetanse», begrunnet med «I Karin Hindsbos hjemland Danmark er det knapt nok noen som har hørt om henne. Hun har nesten ikke publisert noen faglige tekster.» All informasjon om min bakgrunn er tilgjengelig via allmenne søk på Karin Hindsbo, så den kan alle enkelt finne om de vil. Må jeg likevel forsvare meg med å poste hele CV-en min?

Rettferdiggjøre meg med min kunsthistoriske mastergrad, mine studier i tre ulike land, mitt arbeid ved Københavns Universitet, hvor mange hovedfagsoppgaver jeg har vært sensor for, hvor mange bøker og artikler jeg har publisert, eller mine åtte år som redaktør av et kunstitidsskrift? Eller remse opp min ledererfaring fra KODE i Bergen, Sørlandets Kunstmuseum i Kristiansand, fra ulike kunstinstitusjoner i Danmark eller mine verv i ulike styrever og andre organer?

Eltons fremstilling av arbeidet med organisasjonen som «uten innsyn og offentlig debatt» kjenner jeg meg heller ikke igjen i. Omorganiseringen har vært omtalt i mediene flere ganger og jeg og andre ved museet har alltid svart på spørsmål om den. Det vil vi fortsatt gjøre.

Internt har 80 ansatte gitt sine innspill i intervjuform, mens 130 skriftlige innspill og forslag har kommet under prosessen. Alle ansatte har kunnet spille inn hele veien. Bakgrunnen for omorganiseringen har blant annet vært at museets styre så behovet for å forberede institusjonen på en helt ekstraordinær og krevende fase, der vi parallelt med normal drift skal flytte 120.000 kunstverk og 200 ansatte inn i det nye Nasjonalmuseet som åpner i 2020.

En annen viktig del av organisasjonsendringene har vært å spre ansvar og ha tydeligere beslutningsprosesser, slik at de mange dyktige folkene i museet får større innflytelse og mer tid til å jobbe med sine ulike fagfelt, stikk motsatt med det som hevdes. Det er også et sterkt ønske om å jobbe mer helhetlig, som ett Nasjonalmuseum. De samme forventningene er også der ute. Jeg opplever at det i Nasjonalmuseet er en god og optimistisk stemning nå, og har virkelig tro på at grepene som er tatt vil komme kunsten, forskningen, museet og publikum til gode.

Så til Marianne Heskes «Gjerdeløa». Nasjonalmuseet har jobbet tett med Heskes kunstnerskap i flere år. Heske er en av de best representerte nålevende kunstnerne i samlingen, med 39 verk og tre større installasjoner. Dette illustrerer tydelig hvor viktig hennes kunstnerskap ansees å være, og hvordan museet har satset på Heske over lengre tid. De siste årene har museet blant annet kjøpt inn tidlige verk fra tida før «Gjerdeløa», som installasjonen «Hall of Fame» fra 1978 og «Healing Mountain» fra 1979.

Gjerdeløa: Nå sender hun den til Danmark

I forbindelse med Nasjonalmuseets utstilling «Stille revolt» i 2016 var «Gjerdeløa» et sentralt verk. Utstillingen var basert på et omfattende forskningsarbeid av museets kurator Ingvild Krogvig. Her ble «Gjerdeløa» presentert som en serie dokumentasjonsfotografier som viser løas ferd fra Tafjord til Paris og tilbake, dens reise fra løe til konseptkunst. Fremstillingen av verket var da uten selve løa og ble laget i samråd med Marianne Heske selv. I forbindelse med dette arbeidet valgte Nasjonalmuseet å kjøpe inn serien med dokumentasjonsfotografier.

Slik er «Gjerdeløa» et prosjekt i konstant forandring. Først ble det fraktet fra Tafjord til Centre Pompidou på 1980-tallet. Deretter ble det vist på Henie Onstad-senteret i en litt annen versjon. I 2014 ble det vist sammen med en nyprodusert dublett i harpiks på Astrup Fearnley-museet. Og da det kom til Nasjonalmuseet ble det igjen presentert i en annen situasjon, nemlig gjennom dokumentasjonsfotografiene.

Som Nasjonalmuseum har vi et stort og sammensatt mandat, vi skal samle for ettertiden innen eldre og moderne kunst, design, arkitektur, kunsthåndverk og samtidskunst. Vi skal fylle hull, bygge kunstnerskap og utvide samlingen. Med et begrenset innkjøpsbudsjett, innebærer dette harde prioriteringer. Med dette som bakteppe, har museet vurdert at Heske er godt representert i samlingen. Og det var med den grundige jobben med «Stille revolt» som utgangspunkt museet valgte å innlemme det viktige verket «Prosjekt Gjerdeløa» i samlingen, da uten selve løa og harpiksavstøpningen.

Den konstruktive delen av debatten rundt «Gjerdeløa» er for øvrig spennende, som for eksempel Gro Steinslands (professor emeritus ved institutt for lingvistiske og nordiske studier) engasjerte artikkel om verket i Aftenposten 11. oktober. Den type perspektiver er i seg selv med på å bidra til at verket blir ikonisk og at det oppleves og tolkes på nye måter. Disse dimensjonene må vi i Nasjonalmuseet ta innover oss og jobbe med.

Samlingsarbeidet vårt er dynamisk – det innebærer kontinuerlig granskning av museet som institusjon, bevegelsene i samfunnet, kanon og i historien. For eksempel har vi det siste året fokusert på innkjøp av samisk kunst, men også kjøpt inn malerier av norske kvinnelige 1800-tallskunstnere. Dette er eksempler på innkjøp som utfyller samlingen og gjør den rikere og mer representativ både framover og bakover i tid. Og alltid opp mot samlingens helhet.

nyemeninger | meninger

Blir du med i debatten ?

Vi ønsker at Nye Meninger skal være en plattform for opplyst og engasjert debatt. Vær saklig og unngå personangrep. Overtramp vil føre til sletting og kan føre til utestenging. Les mer om retningslinjene våre her!

2 kommentarer | Sorter etter Eldste

Legg til en kommentar ...

Carl Christian Glosemeyer Andersen
Jeg har stor respekt for kunstkritiker Lars Elton. Han skriver godt, har stort engasjement og er aldri redd for å ta bladet fra munnen, også i denne spesielle Marianne Heske-debatten. Mitt innlegg her, er ikke ment som noen direkte kritikk av Lars Elton, men må snarere forstås som et åpent, kritisk spørsmål rettet mot det moderne begrepet «konseptkunst». «Gjerdeløa» er åpenbart et fint byggverk på sine arkitektoniske premisser, men hvis det hører hjemme på et museum for «kunst», må vel konseptet snarere høre til på De Sangvinske Samlingene, enn på Nasjonalmuseet? Uansett hvor mange steder i verdens kunstgallerier Marianne Heskes «Løe» har vært presentert som «konseptkunst», som i Pompidou-senteret i Paris, gjør vel ikke dette «verket» automatisk til et av Norges største kunstverk? Mine assosiasjoner til mange av de «moderne konsept-kunst-verkene» vekker ofte lysten hos meg til å rope høyt ut i kunst-eteren: «Men, han har jo ingen klar på!» H C Andersen kunne virkelig få sagt det!

Liker - Svar - 7 - 1 u

Leif Arne Stople
Alle norske kunstnere har en våt dram:Få skattebetalerne til å betale for det de lager.Kvaliteten er jo som oftest så elendig at "kunsten" ikke finner kjøpere på det private markedet.

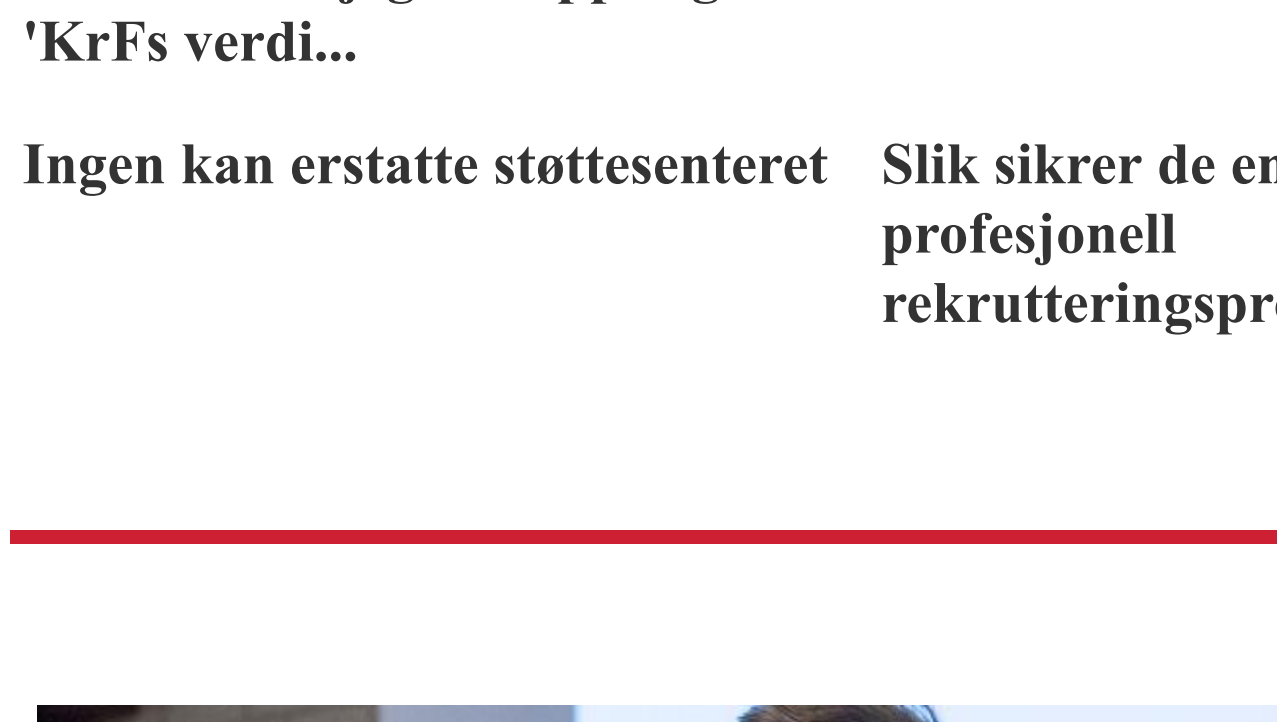
Liker - Svar - 1 - 1 u

Programtillegg for Facebook-kommentarer

Les også

- «I bilen gråter jeg. På vei til kontoret ser jeg avisoppslaget: 'KrFs verdi...»**
- Hellas igjen på bristepunktet**
- Har du hørt om denne byen i Tyskland?**
- Ingen kan erstatte støttesenteret**
- Slik sikrer de en trygg og profesjonell rekrutteringsprosess**
- KrF og demokratiet**

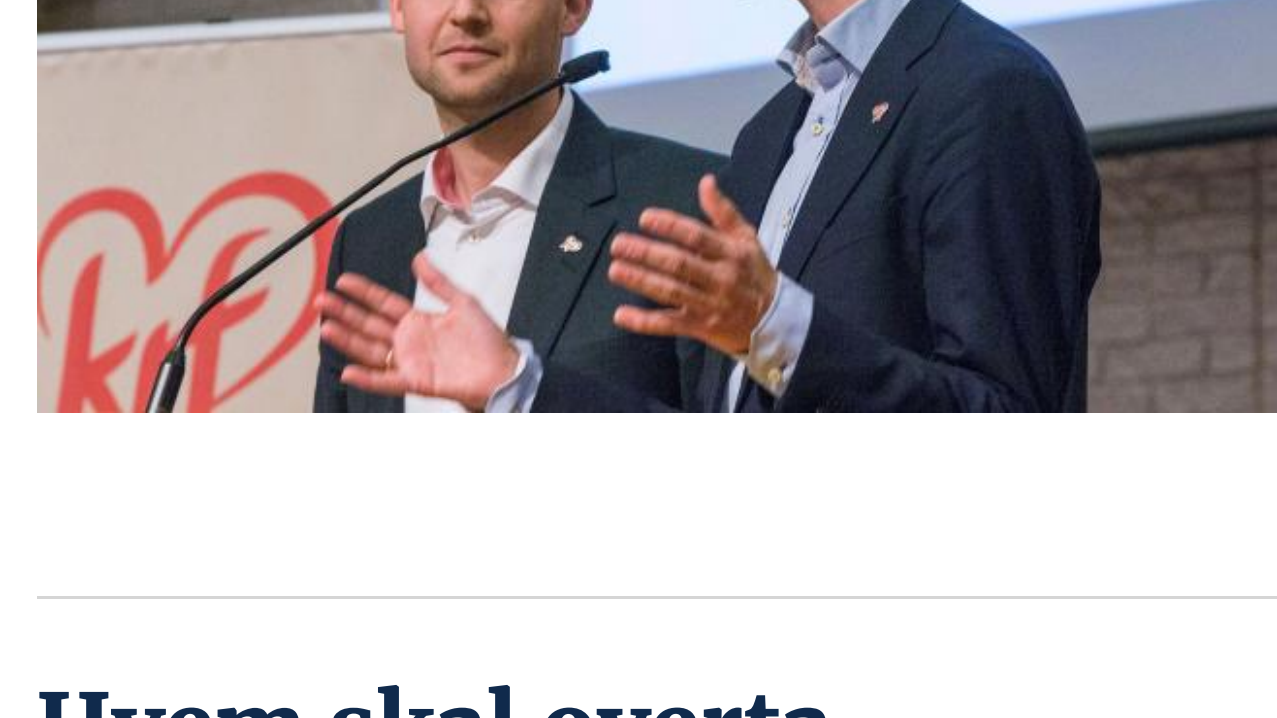
STROSLE

«Kabinetsspørsmål» fra Hareide kan få usikre over til rød side

ARNE STRAND
for 11 timer siden | 11

Landsmøtet vet at Kjell Ingolf Ropstad ikke kan måle seg med Hareide i popularteg og politisk erfaring. Det kan gjøre at blå delegater velger rødt, skriver Arne Strand.

Hvem skal overta posisjonen til Mutti?

ISELIN STALHEIM MØLLER
for 10 timer siden | 2

Med Trump i USA, Brexit, fortsatt økonomisk krise og populistere og nasjonalister på framgang i en rekke europeiske land, har Merkel vært et trygt og stabilt anker når resten av verden har mistet kursen.

«Hareide har grunnleggende rett»

STEIN STUGU
for 10 timer siden | 39

Knut Arild Hareide har grunnleggende rett i at et av de største problemene i Norge er den økte innflytelsen nyliberalistisk ideologi har fått.

FØLG OSS: Facebook Twitter Messenger

SEKREDAKTØR OG ADMINISTRERENDE DIREKTØR: ERIK HOFF LYSHOLM
DET GJØRES OPPMERKSOM PÅ AT DENNE NETTSIDEN REGELMESSIG BLIR INNSAMLET OG LAGRET AV NASJONALBIBLIOTEKET. NETTSIDEN VIL KUN BLI GJORT TILGJENGELIG SOM KILDEMATERIALE FOR FORSKNING OG DOKUMENTASJON.

OM COOKIES (INFORMASJONSKAPSLER)

© COPYRIGHT 2015 DAGSAVISEN

